ולא תוך תוכו קמ"ל אמר ר"ל קנה בקומטו של זב והסיט בו את הטהור טהור קנה בקומטו של טהור והסיט בו את הזב טמא מאי טעמא דאמר קרא °וכל אשר יגע בו הזב וידיו לא שטף במים זהו הסיטו של זב *שלא מצינו לו טומאה בכל התורה כולה ואפקיה רחמנא בלשון נגיעה למימרא דהיסט ונגיעה בידיו מה התם מאבראי אף הכא מאבראי: אבל הזב ובעל קרי אינן מטמאין וכו': זב דכתיב °כי יהיה זב מבשרו עד שיצא זובו מבשרו בעל קרי דכתיב °ואיש כי תצא ממנו שכבת זרע: היה אוכל בתרומה והרגיש וכו': אוחז *והתניא ר"א אומר כל האוחז באמה ומשתין כאילו מביא מבול לעולם אמר אביי במטלית עבה רבא אמר אפילו תימא במטלית רכה כיון דעקר עקר ואביי חייש דילמא אתי לאוסופי ורבא לאוסופי לא חייש (א) *והתניא למה זה דומה לנותן אצבע בעין שכל זמן שאצבע בעין מדמעת וחוזרת ומדמעת ורבא כל ארחומי והדר ארחומי בשעתא לא שכיח אמר שמואל *כל שכבת זרע שאין כל גופו מרגיש בה אינה מטמאה מ"ט שכבת זרע אמר רחמנא בראויה להזריע מיתיבי *היה מהרהר בלילה ועמד ומצא בשרו חם טמא תרגמא רב הונא במשמש מטתו בחלומו דאי אפשר לשמש בלא הרגשה לישנא אחרינא אמר שמואל כל שכבת זרע שאינו יורה כחץ אינה מטמאה מאי איכא בין האי לישנא להאי לישנא איכא בינייהו נעקרה בהרגשה ויצאה שלא בהרגשה מילתא דפשיטא ליה לשמואל מיבעיא ליה לרבא דבעי רבא נעקרה בהרגשה ויצתה שלא בהרגשה מהו ת"ש *בעל קרי שטבל ולא הטיל מים לכשיטיל מים טמא שאני התם דרובה בהרגשה נפק לישנא אחרינא אמרי לה **אמר שמואל כל שכבת זרע שאינו יורה כחץ אינה מזרעת אזרועי הוא דלא מזרעא הא טמויי מטמיא שנאמר °כי יהיה בך איש אשר לא יהיה טהור מקרה אפילו קרי בעולם בעי רבא עובד כוכבים שהרהר וירד וטבל מהו אם תמצי לומר בתר עקירה אזלינן הני מילי לחומרא אבל הכא דלקולא לא אמרינן או דילמא לא שנא תיקו בעי רבא זבה שנעקרו מימי רגליה וירדה וטבלה מהו אם תמצא לומר בתר עקירה אזלינן הני מילי שכבת זרע דלא מצי נקיט לה אבל מימי רגליה דמצי נקיט לה לא או דילמא לא שנא תיקו בעי רבא עובדת כוכבים זבה שנעקרו מימי רגליה
וירדה

ויקרא טו
ויקרא טו
ויקרא טו
דברים כג

קמ"ל. דהאי לא תוך תוכו הוא אלא כגון כלי נתון המטר ופיו למעלה מפני המטר: והסיט בו את הטהור טהור. כדמפרש טעמא לקמן: בקומטו של טהור והסיט בו את הזב טמא. הטהור שהרי נשא את הזב חנך מטמא במשא דכתיב במשכב (ויקרא טו) והנושא אותם וקי"ו לזב עצמו: מאי טעמא. טהור הניסט בקנה של קומטו של זב טהור: דכתיב וכל אשר יגע בו הזב וגו'. והאי קרא לאו למגע איצטריך דהא כתיב [שם] והנוגע בבשר הזב אלא זה הסיטו של זב מכאן למדנו זב שהסיט את הטהור טמא שלא מצינו בכל התורה טומאה המסטת טהרה שמטמא אלא אם כן נשא טהור את הטמא והכא בזב הוא דגלי רחמנא וכתב [שם] וידיו דדרשינן* הכי היכא דהסיטו בו הזב בידיו כלומר בגלויי(ג): לא שטף במים. מילתא אחריתי היא °למילף לנטילת ידים לאכילה מהכא. אלמא הסיטו זב את הטהור אינו טמא אלא א"כ הסיטו בגלוי בידיו ומדאפקיה בלשון נגיעה ילפינן נמי לכל נגיעות דאין מגע בית הסתרים מטמא אבל טהור שהסיט את הזב דנפקא לן מקרא אחרינא דלא כתיב ביה ידיו טמא אפילו הסיטו בקנה שבקומטו מידי דהוה אנבלה בקומטו שהיא מטמאה במשא דהא מ"מ הרי הוא נושא את הטומאה. ל"א קנה בקומטו של טהור והסיט את הזב להכי טמא שנגע הקנה בגילוי של זב ונטמא הקנה מחמת הזב וחוזר ומטמא את הטהור ואע"ג דטהור קמוטו דגילויא גבי זב הוא דבעינן אבל קנה בקומטו של זב והסיט את הטהור טהור הואיל חב קמוטו וגבי זב כתיב וידיו. ושיבוש הוא מפני כמה דברים חדא דקנה פשוטי כלי עץ הוא ואינו מקבל טומאה וא"ת בקנה חלול נהי נמי דמקבל טומאה אפ"ה אין חוזר ומטמא הטהור שהרי אין מגע של זב חוזר ומטמא אדם שאין לך נוגע בטומאה מטמא אדם חוץ מן הנוגע במת ועוד אי טומאת הטהור משום נגיעת קנה היא והרי בקומטו הוא דנגע ובית הסתרים לאו בר מגע הוא דהא אמרינן לעיל* סרך בקומטו טהור ועוד לשון הסיט אמאי נקט ועוד הסיט טהור את הזב מי נפק מהאי קרא וכל אשר יגע בו הזב כתיב והיינו אשר יסיטנו הזב ולא כתיב כל אשר יגע בזב: כאילו מביא מבול. שמחמם את אבריו ומביא לידי קרי וזהו קלקול דור המבול שנאמר (בראשית ו) כי השחית כל בשר: במטלית עבה. שאינה מחממת: לא שכיח. והא דתניא כל זמן שאצבע בעין מדמעת ה"מ היכא דמתחלה ממשמש ומחמם את עצמו ויוצא כל שעה מעט אבל זה שנזדעזעו אבריו נעקר כל הזרע ביחד ושוב אינו חוזר ומתחמם לעקור עוד מיד בשעה אחת: בשרו חם. אברו: טמא. שמא יצא ממנו קרי ואמאי והא לא הרגיש: במשמש מטתו בחלומו. דאי נפק תלוי הרגיש: ויצתה בלא הרגשה. דאינו יורה כחץ: לכשיטיל מים טמא. דנשתייר מן הקרי ויוצא עכשיו ואע"ג דלא נפיק בהרגשה הואיל ומעיקרא איעקר בהרגשה: עובד כוכבים שהרהר. ונעקר ולא יצא: וירד וטבל. לשם גירות ואח"כ יצא קריו: מהו. אפי' אם תמצי לומר לגבי ישראל דכי נעקר בהרגשה ויצא שלא בהרגשה טמא דאזלינן בתר עקירה הכא לא ניזיל בתר עקירה דהיינו קולא הואיל וכשהוא עובד כוכבים נעקר וטהור דאמר בבנות כותים* קריו טהור אפילו לב"ה: או דילמא לא שנא. לחומרא כגון לגבי עקירה דהרגשה דישראל ולא שנא לקולא כי הכא אזלינן בתר עקירה: שנעקרו מימי רגליה. דהוי מעין אב הטומאה: וירדה וטבלה. וטהרה מזובה ואח"כ הטילתו* מהו מי אזלינן בתר עקירה ומטמאתו או לא: דלא מצי נקיט לה. מלצאת הילכך מכי עקר חשיב ליה לגבי יציאה: [עובדת כוכבים]. סתם עובדת כוכבים מי רגליה מטמאין דחכמים גזרו עליהן שיהו כזבין לכל דבריהם (לעיל לד.):

ו בס"א: אברו.

למימרא דהיסט ונגיעה בידיו. פרש"י דמהכא ילפינן לכל נגיעות כגון סרך ונבלה שנגעו בסתרו של טהור וקשה דלאו מזב ילפינן כי היכי דבעינן גלוי הזב ה"נ בעינן שיגע בגלוי של טהור לענין היסט נמי נילף דבעינן שיסיט הטהור בגילוי כדבעינן בגילוי הזב והכא אמרינן דקנה בקומטו של טהור והסיט בו את הזב טמא ואמר נמי דבית הסתרים מטמא במשא אלא נראה לפרש דזב וסרך ונבלה שנגעו בסתרו של טהור דטהור לאו מזב ילפינן אלא ילפינן מלשון נגיעה דכתיב בשלא וטהור הנוגע בזב נמי כתיב הנוגע בבשר הזב ולשון נגיעה משמע מאבראי שיגע הטהור בגלוי בטומאה וכן משמע פ"ק דקדושין (דף כה.) דאמר שולא הכל מודים דלשון גלוי הוא אלא סרך וכי יגע אמר רחמנא ואי בר נגיעה הוא משמע דמלשון נגיעה דכתיב בסרך הוא דריש דלא מייתי קרא דידיו דכתיב בזב ומיהו רש"י גריס התם אשר יגע בו והייט קרא דכתיב גבי זב והא דאצטריך הכא למדרש מידיו ולא נפקא ליה מנגיעה דכתיב בזב משום דהאי נגיעה בהסט מיירי ולא משמע גילוי כמו נגיעה ממש לכך דריש לה מידיו דבעינן גילוי הזב בין בהסט בין במגע מדאפקיה בלשון נגיעה א"כ מנגיעה דהכא דכתיב גבי ידיו מינה ילפינן לכל נגיעות דהוו מאבראי:

בראויה להזריע. ואפי' יצאה בלא הרגשה איירי כדמשכח בסמוך ותימה דא"כ משמע דראוי להזריע אע"פ שאינו יורה כחץ וכן בשלהי נדרים (דף לו.) וכן ביבמות (דף סה.) אמר איהי קים לה ביורה כחץ משמע דאי אין יורה כחץ אינו ראוי להזריע וי"ל דלהא לישנא דהכא לא מצריך רק שבתחלת עקירת שכבת זרע תהא ראויה להזריע אע"ג דלבסוף יציאתה היא בענין שאינו ראוי להזריע א"כ ראוי להזריע הוא אלא שאינה ראוייה להתעבר לפי שאינו יורה כחץ ואינו נכנס לתוך גופה אלא שותת ויוצא לחוץ:

הא טמויי מטמיא. פירוש אפילו נעקרה בלא הרגשה דאם לא כן הייט לישנא קמא:

זבה שנעקרו מימי רגליה. וכן בעי מעובדת כוכבים שאל ריב"א מרש"י אמאי לא בעי מזכר זב ועובד כוכבים והשיב דנראה לו לפי שבאשה מתעגלין כל [מימי] רגליה בבת אחת לפתחה מה שאין כן באיש:

תוספי הרא"ש

למימרא דהיסט ונגיעה בידיו. פרש"י (המתני') דמהכא ילפינן לכל הנגיעות דאין מגע בית הסתרים מטמא מדאפקיה רחמנא בלשון נגיעה ללמד על כל נגיעה דכתיבא גבי טומאה שהוא (בגלוי) והיינו דאמרי' בפ"ק דקדושין אמר עולא הכל מודים דלשון גלוי הוא אצל השרץ כי יגע אמר רחמנא והאי בר נגיעה הוא ומיהו פשיטא ליה דבעי' שהוא גלוי אלא דסמיך אנגיעות דהכא דאיתקש לידיו:

אוחז ס"ד והתניא ר' אליעזר אומר כל האוחז ומשתין כו'. פירכא זו תמוהה בעיני כיון דכתיב בקרא משמרת תרומותי וצוה הכתוב לשמור אותה שלא תטמא וכי בשביל חכמי' שאמרו כאילו מביא מבול לעולם לא ישגיח מלטמאות את התרומה (א) ודו"ע:

שכבת זרע אמר רחמנ' בראויה להזריע. אפי' באין יורה כחץ איירי כדמפרש בסמוך וראויה להזריע כיון שנעקר בהרגשה. והאי דאמרינן בסוף נדרים איהי קים לה ביורה כחץ וכיון שאמרה שאינו יורה כחץ יוצאה ויתן כתובה ומאי נפקא לן אם אינו יורה כחץ ס"ס ראוי הוא להזריע ו"ל דלעולם כשאינו יורה כחץ אינו ראוי להזריע והכא פליגי הני לישני דהכא דלישנא קמא סבר כיון שנעקר מתחלת באותו ענין שראויה להזריע מטמאה אע"ג ראויה היא להזריע אלא שאינה יכולה להתעבר כשאינה יורה כחץ לפי שאינו נכנס עד מקום ההריון אלא שותת ויורה לחוץ:

אזרועי הוא דלא מזרעא הא מטויי מטמאה. אפי' נעקר בלא הרגשה דאי לאו הכי והיינו לישנא קמא: **זבה** שנעקרו מימי רגליה. פרש"י בתשובה דלהכי בעי בזבה ולא בעי בזב לפי שבאשה מתעגלין כל מימי רגליה בבת אחת לאחתה משא"כ באיש:

(א) ולפי מש"כ [illegible] גרים כ"כ בשם הזוה"ק וכ"כ בשו"ע שם דעון זה חמור מכל עבירות שבתורה [illegible] וכמש"כ ביבמות דף ל ע"ש ודו"ק.

נר מצוה

לה א מיי' פ"ח מהל' מטמאי משכב ומושב הלכה ה:

לו ב מיי' פי"ט מהל' שאר אבות הטומאה הל"ד סמג עשין רמו:

לז ג ד מיי' שם הל"ט:

לח ה מיי' שם הל"ד:

לט ו מיי' שם הל"ו:

מ ז מיי' שם הל"ט:

מא ח מיי' פ"ג מהל' מטמאי משכב ומושב [illegible]:

[שבת פג: וש"נ]

[illegible]

שבת מא. לעיל יג.

[לעיל יג.]

מקואות פ"ח מ"ג

הגהות הב"ח

(א) גמ' לא חייש ולא אסמכתא: (ב) רש"י ד"ה דכתיב וידיו לא שטף הוא:

מקואות פ"ח מ"ד חולין כה.

[חגיגה טו.]

גליון הש"ס

גמ' אמר שמואל כל ש"ז וכו'. ע' לעיל דף לג ע"ב תד"ה וחכמים: שם דלא מורעא הא טמויי מטמיא. [illegible] רש"י ד"ה לא שטף וכו' למילף לנטילת ידים וכו'. [illegible] חולין קו ע"א [illegible] קדושין כה ע"א ד"ה לא נגע טומאה:

[לעיל דף לג.]

[illegible]

מוסף רש"י שלא מצינו לו. כשאר טומאות שבתורה אלא בזוב (שבת פג:). אף הכא מאבראי. דקי"ל מגע בית הסתרים אינו מטמא ונפקא לן מוכל אשר יגע בו הזב וגו' הא שטף טהור, בתמיה, הא טבילה בעי, אלא כל אשר יגע בו הזב לדבר שהוא בגלוי בידיו והזב לא שטף עדיין כל גופו במים, שלא טבל מזובו, וכבס בגדיו (קדושין כה.). כאילו מביא מבול לעולם. שמתחמם ובא לידי קרי, וזה קלקול של דור המבול, מולידים שכבת זרע לבטלה (שבת מא.) שעבירה זו היתה בידם, דכתיב (בראשית ו) כי השחית כל בשר, ואמרו (ר"ה יב.) ברותחין קלקלו (לעיל יג.). ולא הטיל מים. קודם טבילה, לכשיטיל מים טמא. שמא נשאר בפי האמה לצאת קרי ויוצא עם מי רגלים, ושכבת זרע מטמאה בכל שהוא אפילו כעין חרדל (חולין כד:).